

Torsdag 30 november 2000

77. anser slutligen att inrättande av en EU-diplomatskola, såsom föreslogs i parlamentets ovannämnda resolution av den 5 september 2000 om den gemensamma EU-diplomatin, skulle utgöra ett steg i rätt riktning mot införande av en gemensam diplomati i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens tjänst,

Europaparlamentet, GUSP och den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken

78. betonar nödvändigheten av att Europeiska unionens verksamhet på området för krishantering med civila och militära medel, inte minst inom ramen för Petersberguppdragen, måste bli föremål för ökad parlamentarisk kontroll,

79. konstaterar att det i detta sammanhang finns en tydlig arbetsfördelning mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten,

80. påminner i detta avseende om sin resolution av den 15 juni 2000 om inrättandet av en gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik inför Europeiska rådets möte i Feira ⁽¹⁾, och föreslår att man inom ramen för GUSP och den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken regelbundet skall organisera ett sammanträffande mellan företrädare för de berörda utskotten i de nationella parlamenten och i Europaparlamentet, så att de tillsammans med rådets ordförandeskap, den höge representanten för GUSP och den kommissionsledamot som ansvarar för utrikesfrågorna kan gå igenom utvecklingen inom dessa båda politikområden; anser att det, under vissa förutsättningar, skulle vara önskvärt att under samma förutsättningar även låta parlamenten i kandidatländerna och i de Natoländer som inte är EU-medlemmar delta i dessa sammanträden,

81. tillmäter stor betydelse till samarbetet mellan Europaparlamentet och Natos parlamentariska församling,

82. välkomnar rådets dokument om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller GUSP, som ett instrument för riktlinjer och dialog i fråga om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, men beklagar att detta dokument är det enda parlamentet ombeds yttra sig över på grundval av artikel 21 i EU-fördraget; begär bland annat att få yttra sig över de gemensamma strategierna då dessa förbereds, så att parlamentets synpunkter vederbörligen beaktas,

*

* *

83. uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen och medlemsstaternas parlament.

⁽¹⁾ "Texter antagna under sammanträdet", punkt 5.

10. En gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik efter mötena i Köln och Helsingfors

A5-0339/2000

Europaparlamentets resolution om utveckling av Europeiska unionens gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik efter Köln och Helsingfors (2000/2005(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av resolutionsförslagen från:
 - a) Salvador Garriga Polledo om inrättandet av en civil europeisk fredskår (B5-0361/1999),
 - b) Jorge Salvador Hernández Mollar om främjandet av förbindelserna med Maghreb-länderna (B5-0114/2000),
- med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt dess artikel 17,
- med beaktande av de beslut som fattades vid Nordatlantiska rådets möte i Berlin (1996) och vid Natos toppmöten i Madrid (1997) och Washington (1999), där man inom Nato erkände behovet av en europeisk säkerhets- och försvarsidentitet,

Torsdag 30 november 2000

- med beaktande av Europeiska rådets förklaringar i Köln (3–4 juni 1999), Helsingfors (10–11 december 1999), Lissabon (23–24 mars 2000) och Santa Maria da Feira (19–20 juni 2000) om inrättande av den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken i dess civila och militära dimensioner,
- med beaktande av VEU:s ministermöten i Porto (15–16 maj 2000) och Marseille (13 november 2000) där man förberedde överföring av vissa av Västeuropeiska unionens uppgifter till Europeiska unionen,
- med beaktande av de bidrag som Europeiska unionens medlemsstater kungjort vid konferensen om kapacitetsinsats den 20 november 2000 i Bryssel samt de ytterligare bidrag som dagen därefter tillkännagivits av ett flertal kandidatländer för medlemskap i Europeiska unionen liksom av länder som är medlemmar av Nato men inte av Europeiska unionen,
- med beaktande av den pågående regeringskonferensen och dess diskussioner om det förstärkta samarbetet,
- med beaktande av rådets beslut av den 10 maj 1999 om:
 - a) arrangemang för ett ökat samarbete mellan Europeiska unionen och Västeuropeiska unionen (1999/404/GUSP)⁽¹⁾,
 - b) de praktiska arrangemangen för alla medlemsstaters deltagande i operationer enligt artikel 17.2 i Fördraget om Europeiska unionen för vilka unionen anlitar VEU (1999/321/GUSP)⁽²⁾,
- med beaktande av rådets beslut av den 14 februari 2000 om att:
 - a) inrätta interimistiska kommittén för politik och säkerhetspolitik (2000/143/GUSP)⁽³⁾
 - b) inrätta ett interimistiskt militärt organ (2000/144/GUSP)⁽⁴⁾
 - c) utstationera militära nationella experter till rådets generalsekretariat under en interimistisk period (2000/145/GUSP)⁽⁵⁾,
- med beaktande av rådets beslut av den 22 maj 2000 om inrättande av en kommitté för de civila aspekterna av krishantering (2000/354/GUSP)⁽⁶⁾,
- med beaktande av kommissionens förslag till rådet om inrättande av mekanismen för akuta ingripanden (KOM(2000) 119 – C5-0272/2000 – 2000/0081(CNS))⁽⁷⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 15 maj 1997 om meddelandet från kommissionen om utmaningar för den europeiska försvarsindustrin – ett bidrag till insatserna på europeisk nivå (KOM(1996) 10 – C4-0093/1996)⁽⁸⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 28 januari 1999 om meddelandet från kommissionen om att genomföra unionens strategi för försvarsindustrin (KOM(1997) 583 – C4-0223/1998)⁽⁹⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 15 juni 2000 om inrättande av en gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik inför Europeiska rådet i Santa Maria da Feira⁽¹⁰⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 6 september 2000 om EU:s prioriteringar för de externa åtgärderna⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ EGT L 153, 19.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 123, 13.5.1999, s. 14.

⁽³⁾ EGT L 49, 22.2.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 49, 22.2.2000, s. 2.

⁽⁵⁾ EGT L 49, 22.2.2000, s. 3.

⁽⁶⁾ EGT L 127, 27.5.2000, s. 1.

⁽⁷⁾ EGT C 311 E, 31.10.2000, s. 213.

⁽⁸⁾ EGT C 167, 2.6.1997, s. 99.

⁽⁹⁾ EGT C 128, 7.5.1999, s. 86.

⁽¹⁰⁾ "Texter antagna under sammanträdet", punkt 5.

⁽¹¹⁾ "Texter antagna under sammanträdet", punkt 9.

Torsdag 30 november 2000

- med beaktande av de ändringsförslag som parlamentet antog ⁽¹⁾ den 16 november 2000 till förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets, och kommissionens handlingar (KOM(2000) 30 – C5-0057/2000 – 2000/0032(COD)),
- med beaktande av artikel 163 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik och yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor (A5-0339/2000), och av följande skäl:
 - A. Europeiska unionen och dess medlemsstater har en gemensam värde- och intressegrund som de måste skydda i en anda av ömsesidig solidaritet.
 - B. Sedan kalla kriget tog slut har det funnits en tendens att tona ner skillnaden mellan begreppen säkerhet och försvar. En säkerhets- och försvarspolitik innebär användning av såväl civila som militära medel för att förebygga och hantera kriser där intressena och värdena i en stat eller en grupp av stater, som Europeiska unionen, är hotade.
 - C. Vad gäller den traditionella tolkningen av försvarsbegreppet, det vill säga försvar av ett visst territorium, kan det bekräftas att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna inte har som ambition att konkurrera med Nato, som fortfarande är grunden för det kollektiva försvaret av de länder som ingår i försvarsalliansen, eller att inrätta en permanent EU-armé.
 - D. EU-medlemsstaterna är förbundna genom en ömsesidig politisk solidaritet (artikel 11.2 i EU-fördraget) som i sig redan utgör en säkerhetsfaktor, och som kommer att leda till att den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) den dag det behövs även kommer att skydda medlemsstaternas gränser som unionens yttre gränser.
 - E. Den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna påverkar vare sig den specifika karaktären i varje medlemsstats säkerhets- och försvarspolitik eller de förpliktelser som för vissa medlemsstater följer av deras medlemskap i Nato eller VEU.
 - F. Debatten om den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikerna som inleddes i Pörschach fick ny fart i och med Natos militära ingripande i Kosovo, då Europeiska unionens medlemmar blev medvetna om sin oförmåga att lösa större kriser.
 - G. Denna konflikt visade på Europeiska unionens och EU-medlemsstaternas brister och otillräcklighet inte endast i fråga om förebyggande av kriser med civila medel utan även gällande deras militära resurser och kapacitet för krishantering.
 - H. Det är därför glädjande att Europeiska unionen gav en snabb reaktion med förklaringarna i Köln, Helsingfors, Lissabon och Santa Maria da Feira, där man fastställde principerna och de närmare villkoren för en gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik som i första hand grundas på att förebygga, hantera och lösa kriser som kan skada den internationella stabiliteten och säkerheten.
 - I. Europeiska unionens och EU-medlemsstaternas ansträngningar för att inrätta en trovärdig gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik har som mål att förstärka GUSP genom att unionen själv kan använda sina samtliga finansiella, diplomatiska, civila och militära instrument för att nå sina mål och kunna spela en tyngre roll då internationella kriser inträffar, eftersom användande av militära medel utgör en sista utväg.
 - J. Europeiska unionens vilja, manifesterad genom GUSP och den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna, att befästa sin ställning som huvudrollsinnehavare på den internationella scenen, kommer att bidra till att ge nytt liv och ny balans åt försvarsalliansen Nato, ge ett nytt innehåll åt begreppet en europeisk säkerhets- och försvarsidentitet, samt utgöra en viktig faktor för den globala maktbalansen.

⁽¹⁾ "Texter antagna under sammanträdet", punkt 5.

Torsdag 30 november 2000

- K. Europaparlamentet välkomnar de beslut vissa medlemsstater redan fattat om att omorganisera sina arméer och skaffa sig lämplig och ibland gemensam utrustning i väntan på att man skall inrätta den europeiska snabbinsatsstyrkan, i enlighet med besluten vid Europeiska rådets möte i Köln respektive Helsingfors, vars första konkreta fas består av konferensen om kapacitetsåtaganden.
- L. EU-medlemsstaterna måste göra samma ansträngningar för att uppnå målen för civil krishantering, bland annat för att kunna upprätta en EU-polisstyrka som snabbt kan mobiliseras och genomföra globala åtgärder för förebyggande av kriser och krishantering — med tillräcklig finansiering — som framför allt skall inrikta sig på det civila samhället i konfliktområden.
- M. Fortfarande kvarstår såväl institutionella som materiella brister som måste åtgärdas om unionen vill kunna förfoga över en trovärdig styrka för krishantering senast år 2003.
- N. Det är beklagligt att inrättandet av den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken fortsätter utan att Europaparlamentet får medverka vid dess utformning. Även den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken behöver omfattas av parlamentarisk kontroll via de nationella parlamenten när det gäller medlemsstaternas regeringar.
- O. De nationella parlamenten, vars ansvar det är att fastställa medlemsstaternas försvarsbudgetar, kan än så länge inte få en övergripande och konsekvent överblick över den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken.
- P. Parlamentet betonar vikten av principerna om öppenhet och ansvarighet på säkerhetspolitikens och försvarspolitikens område.
- Q. Europaparlamentet och rådet måste enas om ett avtal som reglerar tillgången till de handlingar som avses i rådets beslut 2000/527/EG av den 14 augusti 2000 ⁽¹⁾.
1. Parlamentet bekräftar att en gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik inte är ett mål i sig utan ett instrument i unionens utrikespolitikens tjänst, och att den endast får användas för att nå precisa mål som klart definierats av rådet i samarbete med kommissionen och med Europaparlamentets stöd,
 2. bekräftar därför att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken kommer att utöka de alternativ unionen förfogar över i utövandet av sin utrikespolitik,
 3. gläds över ordförandeskapets senaste rapport om en förstärkning av den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken, antagen vid Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira, och uppmanar Europeiska unionen att inte avbryta sina ansträngningar och att fortsätta utvecklingen av den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken i dess civila och militära aspekter, bland annat genom att fatta de institutionella och politiska beslut som krävs för att göra denna politik fullständigt operationell,
 4. menar att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken inte kommer att bli verkligt effektiv om den inte leds av en klart utnämnd myndighet som är kapabel att samordna alla de medel som står till förfogande, såväl civila som militära; anser dessutom att när dessa nya strukturer väl har inrättats måste de bli föremål för en regelbunden utvärdering,
 5. uppmanar därför Europeiska rådet att vid sina kommande möten fastställa de beslut som behövs för att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken skall bli fullständigt operationell år 2003, i enlighet med Europeiska rådets beslut i Köln,
 6. bekräftar att kriser bör lösas i första hand genom civila medel, men utesluter ändå inte att man då diplomatin har nått sin gräns kan behöva använda militära styrkor, under förutsättning att denna användning sker i överensstämmelse med de principer som ligger till grund för Europeiska unionen och medlemsstaternas konstitutioner, samt med principerna för FN:s och OSSE:s stadga,
 7. understryker att det enligt internationell rätt krävs ett tillfälligt mandat från FN:s säkerhetsråd för att militärt våld skall kunna användas; är medvetet om risken för att beslut blockeras inom detta organ och framhåller behovet av att reformera FN-organen; anser att det internationella samfundet, däribland EU, i väntan på reformer och vid en blockering i säkerhetsrådet bara skall kunna ingripa militärt i en akut krissituation och på en direkt vädjan från FN:s generalsekreterare,

⁽¹⁾ EGT L 212, 23.8.2000, s. 9.

Torsdag 30 november 2000

8. konstaterar slutligen att EU måste utarbeta de principer och rättsliga grunder som gör det möjligt för unionen att ingripa antingen med civila medel, eller med militära medel, eller med en kombination av båda, på en icke-medlemsstats territorium i kris,

I. Utveckling av civila instrument för förebyggande av kriser och krishantering

9. är positiv till riktlinjerna i rapporten från Feira gällande förstärkning av Europeiska unionens kapacitet för civil krishantering, för att:

- a) förebygga att kriser uppstår och intensifieras,
- b) befästa fred och inrikes stabilitet under övergångsperioder,
- c) trygga krishanteringens civila och militära aspekter så att samtliga Petersberguppdrag täcks (humanitära insatser inklusive evakuering av människor; fredsbevarande uppdrag, insatser med väpnade styrkor för krishantering, inbegripet uppdrag för att återupprätta fred),

10. stöder det mål som medlemsstaterna fastställde i Feira om att fram till år 2003 genom frivilligt samarbete upprätta en europeisk polisstyrka bestående av 5 000 poliser som skall förebygga konflikter eller hantera kriser, eftersom de militära enheterna inte är anpassade till att sköta upprätthållandet av den allmänna ordningen; noterar också att medlemsstaterna åtagit sig att för brådskande situationer och som en del av detta övergripande mål kunna mobilisera 1 000 polismän inom trettio dagar,

11. välkomnar kommissionens förslag att inrätta en finansieringsmekanism för snabba insatser som gör det möjligt för EU att agera snabbt, och uppmanar rådet att anta denna förordning utan dröjsmål,

12. betonar att denna diversifiering och förstärkning av EU:s möjlighet att ingripa i krisområden måste ske parallellt med åtgärder för att konsolidera rättsstaten, demokratin, det civila samhället, ett oberoende rättssystem, den lokala förvaltningen och det ekonomiska systemet i syfte att möjliggöra att människorna så snart som möjligt kan återvända till ett normalt liv och att man kan garantera demokratisk säkerhet i det aktuella området,

13. uppmanar kommissionen och rådet att granska frågan om konfliktförebyggande och utveckla ett operativt koncept som utnyttjar resurserna inom EU, medlemsstaterna, Nato och andra aktörer som FN, OSSE och andra regionala organisationer, samt media och det civila samhället,

14. betonar i detta sammanhang att EU bör samarbeta också med specialiserade forum för icke-statliga organisationer,

15. anser att första etappen i arbetet för att inrätta en konfliktförebyggande politik består av att utveckla EU:s underrättelse-, informations- och analyskapacitet i syfte att på ett tidigt stadium upptäcka konflikter,

16. betonar att en sådan inriktning förutsätter

- a) att alla medlemsstaterna samarbetar lojalt, att de bistår EU med alla disponibla resurser,
- b) att man förstärker enheten för politisk planering och tidig förvarning (EPPTF), som för närvarande inte har tillräckligt med personal och materiella resurser för att utföra sina uppgifter vad gäller tidig förvarning, för att inte nämna övriga uppgifter och
- c) att man förstärker rådets och kommissionens ansvariga avdelningar som tillsammans bör tillhandahålla information och analyser som de förfogar över,

17. betonar därefter att förebyggande insatser måste anpassas till krisens beskaffenhet och att insatserna kan innebära att man vidtar en uppsättning åtgärder som spänner från diplomatiska påtryckningar till konkreta åtgärder för att stärka det civila samhället, även tvingande åtgärder, allt från politiska och ekonomiska sanktioner till hot om väpnade insatser,

Torsdag 30 november 2000

18. anser att man i den icke-militära krishanteringen noggrant måste skilja på å ena sidan rent civila åtgärder (humanitära insatser, observation, medling, återuppbyggnad osv.) som skulle kunna utföras av en civil europeisk fredsstyrka och å andra sidan polisiära insatser som skulle kunna vara förstadiet till tvingande åtgärder eller ingå i en strategi för arbetet efter konflikten,
19. anser att det är nödvändigt att rådets relevanta organ (kommitté för civila aspekter av krishantering, incidentrapporteringscentrum, krisstab) har ett nära samarbete med sina motparter i kommissionen (enheten för krissamordning och ECHO) och arbetar under en klart definierad ledning i syfte att undvika onödigt arbete och garantera att EU:s insatser blir effektiva,
20. upprepar kravet från sin redan nämnda resolution av den 15 juni 2000 om att fastställa andra övergripande gemensamma målsättningar utöver dem som gäller polisstyrkor, till exempel beträffande expertgrupper på rättsstatens olika ämnesområden, valövervakning, lägesobservation, humanitärt bistånd och civilskydd,
21. uppmanar kommissionen att inventera de befintliga eller framtida civila mekanismerna, i syfte att förebygga kriser, hantera dem och komma ut ur dem på bästa sätt,
22. uppmanar kommissionen att tillsammans med rådet utarbeta en allmän årsrapport om konfliktförebyggande åtgärder inom Europeiska unionen, med en förteckning över vilka politiska riktlinjer som antagits, de instrument som använts och stödprogram; föreslår att man skall fastställa utvärderingskriterier och kriterier för vilken lärdom man skall dra av detta,

II. Utveckling av EU:s militära medel och resurser

23. betonar att kriget i Kosovo klart visade på de europeiska ländernas svagheter beträffande förmågan att ingripa i kriser, inte bara civilt utan även militärt,
24. påminner om sitt stöd till det övergripande mål (headline goal) som fastställdes i Köln och Helsingfors om att före 2003 inrätta en styrka för snabba insatser med 50 000 till 60 000 personer som kan mobiliseras inom 60 dagar, kan sättas in under ett år och är försedd med nödvändiga flyg- och marinresurser och som bör förfoga över sina egna medel för ledning, underrättelsemöjligheter och strategisk planering,
25. hälsar med tillfredsställelse de bidrag som vid konferensen om kapacitetsinsats den 20 och 21 november 2000 tillkännagivits av medlemsstaterna, kandidatländerna och de europeiska allierade som är medlemmar av Nato men inte av EU för att dessa mål skall kunna uppnås; uppmanar den höge representanten för GUSP att regelbundet avlägga rapport inför parlamentet om hur medlemsstaterna fullgör dessa åtaganden, så att ledamöterna av Europaparlamentet och de nationella parlamenten skall kunna övervaka inrättandet av en europeisk styrka för snabba insatser,
26. välkomnar medlemsstaternas vilja att uppnå detta ambitiösa och krävande mål genom att på lämpligt sätt omorganisera sina väpnade styrkor,
27. uppmanar medlemsstaterna att i sin nyansaffningspolitik ta hänsyn till lärdomarna från Natos insatser i Kosovo, VEU:s inventering, Natos initiativ för försvarsresurser (DCI), och slutsatserna från konferensen om kapacitetsåtaganden,
28. betonar de europeiska ländernas svaghet eller brister i förhållande till Förenta staterna vad gäller kommunikationer, kommandon, kontroll och information (C³), strategisk rörlighet (tunga lufttransporter, bränslepåfyllning i luften), underrättelsemottagning, förmåga att tränga igenom motståndarnas luftförsvar, förmåga att attackera i alla väder och dygnet runt, precisionsstyrda robotvapen och kryssningsmissiler, svaghet och brister som avslöjades genom kriget i Kosovo,
29. föreslår därför att medlemsstaterna efter konferensen om kapacitetsåtaganden skall anstränga sig för att åtgärda bristerna på området, precis som de gjort gällande strategiska flygtransporter (Airbus A400M), flygplansmissiler (Meteor), kryssningsmissiler (Scalp/Storm Shadow) och spanings- och navigeringssatelliter,

Torsdag 30 november 2000

30. anser emellertid att en konsolidering av processen för förvärv av militär utrustning i Europa inte endast kan baseras på ensamma isolerade eller multilaterala projekt, och att en gemensam kraftanstängning för prognoser och planering därför måste göras,
31. föreslår att medlemsstaterna skall göra en långsiktig bedömning av sina behov där de skiljer på planeringen på kort sikt (2003/2005), på medellång sikt (2010/2012) och på lång sikt (2020/2025), så att man i rätt tid kan göra de val som behövs i fråga om strategier och industriell och budgetmässig kapacitet,
32. konstaterar att skapandet av en snabbinsatsstyrka för Europeiska unionen gör att problemet ställs huruvida medlemsstaterna skall ha yrkesarméer, vilket en del redan beslutat ha, och slår fast att det är upp till varje medlemsstat att bestämma i denna fråga beroende på de sociala och politiska traditionerna och på vilken roll den vill kunna spela i krishantering,
33. anser det absolut nödvändigt att EU-medlemsstaterna utvecklar sin förmåga att samordna flyg- och flottningripanden, utgående från de hangarfartyg som finns i fyra av EU:s medlemsstater, eftersom vattenlederna är så viktiga för unionens handel och eftersom hangarfartygen erbjuder så stora möjligheter för genomförande av Petersberguppdragen, vilket operationerna över f.d. Jugoslavien visade; uppmanar de berörda medlemsstaterna att då de skall ersätta sina hangarfartyg eftersträva interoperabilitet så att de om det behövs kan förfoga över en samfungerande styrka för flyg- och flottningripanden,
34. begär att EU-länderna inom de särskilt inrättade insatsstyrkorna eller inom Euromarfor, som parlamentet föreslår vara öppet för alla medlemsstater, skall dela på sina resurser för kompletterande insatser och stöd med flyg- och sjöstridskrafter, så att EU:s hangarfartyg skyddas i tillräckligt hög utsträckning,
35. stöder tanken på att utveckla lämpliga medel på området för flyg- och sjötransporter, bränslepåfyllning i luften, spanings- och räddningsuppdrag under strid (CSAR/RESCO⁽¹⁾-uppdrag), kontroll av luft- rummet (AEW & C⁽²⁾) och senare till kontroll av stridsområdet samt informationsmottagning via satellit, flyg och målsökningsvapen,
36. noterar att de styrkor som för närvarande lyder under VEU (FAWEU) och den europeiska flygplaneringsenheten kommer att ingå bland de styrkor som står till Europeiska unionens förfogande och att de kommer att kunna användas för att utgöra den gemensamma europeiska snabbinsatsstyrkan; vill att dessa olika styrkor, som i sig utgör instrument för förstärkt samarbete, skall vara öppna för de medlemsstater som vill medverka i dem,
37. uppmanar Europeiska unionen att överta det avtal om långdistansflyg som ingicks den 30 juni 1997 mellan VEU och Ukraina, och anser att ett liknande avtal borde kunna slutas med Ryssland, så att medlemsstaternas kapacitet i fråga om transport och utplacering av trupper förstärks,
38. påminner om sina resolutioner från den 15 maj 1997 och den 28 januari 1999 om det europeiska samarbetet på försvarsindustriområdet och noterar med tillfredsställelse det ramavtal som undertecknades den 27 juli 2000 i Farnborough mellan sex av Europeiska unionens medlemsländer och som kommer att underlätta omstruktureringen av försvarsindustrierna i Europa, i likhet med vad som efterlystes i Europa-parlamentets ovan nämnda resolutioner,
39. vill att kandidatländerna då det är möjligt skall kunna delta fullständigt i det europeiska samarbetet i fråga om krigsmateriel,
40. påminner dock försvarsindustrierna samt EU:s medlemsstater och kandidatländerna att vapenexport i den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens intresse måste kontrolleras och begränsas,
41. vill att Europeiska unionen skall inrätta en verklig rymdpolitik som omfattar både civila och militära aspekter av utnyttjandet av rymden, och samla sina nationella och multinationella resurser på det militära området inom ett gemensamt europeiskt rymdkommando; anser emellertid att denna nya politik inte bör ha som mål att placera ut vapen i rymden utan snarare att utveckla övervaknings-, avlyssnings- och navigeringssystem,

(¹) Combat Search and Rescue/Recherche et sauvetage en situation de combat.

(²) Airborne Early Warning and Control system.

Torsdag 30 november 2000

42. hälsar från denna synpunkt den tillnärmning som skett den 16 november 2000 mellan Europeiska unionen och ESA (Europeiska rymdorganisationen) och syftar till att utarbeta en europeisk rymdstrategi med tonvikt på navigationssystem (Galileo) och observationssystem (initiativet GMES om världsomfattande övervakning av miljö och säkerhet) med dubbelt användningsändamål,

43. påminner om att inrättandet av en operationell gemensam europeisk säkerhets- och försvarspolitik kräver anslutning till en gemensam politisk vision och beslutsamhet när det gäller gemensamma intressen, men betonar samtidigt att politikens effektivitet bygger på att medlemsstaterna skaffar sig likvärdig kapacitet att ingripa och att man utvecklar den allra modernaste tekniken; vill att man för det ändamålet skapar en gemensam forskningspolitik för försvarsfrågor; anser att de europeiska forskningscentrumen måste integrera försvarsrelaterade aspekter i sina program,

44. påminner om att alla dessa ansträngningar som syftar till att förbättra EU:s militära medel och resurser kommer att förbli otillräckliga om inte unionen skaffar sig en strategi för användningen av styrkorna som ett led i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och om EU:s institutioner inte anpassas,

III. Institutionella frågor i samband med inrättandet av en gemensam Europeisk säkerhets- och försvarspolitik

45. erinrar, vad den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens beslutsstruktur beträffar, om sin redan nämnda resolution av den 15 juni 2000 och önskar att den höge representanten för GUSP skall vara ordförande för kommittén för politik och säkerhetspolitik, att ett försvarsministerråd skall inrättas och att dessa ministrar vid behov skall delta då rådet (allmänna frågor) sammanträder,

46. upprepar sin oro i fråga om huruvida de organ är effektiva, vilka tillfälligt inrättades den 1 mars 2000, samt i fråga om huruvida de civila och militära åtgärder som Europeiska unionen kan fatta beslut om i nuvarande situation är koherenta,

47. understryker i själva verket att inrättandet av dessa nya organ inte har åtföljts av vare sig en förstärkning av den höge representantens för GUSP befogenheter avseende samordning och initiativtagande, eller av en klar fördelning av de uppgifter som åligger representanten respektive den kommissionsledamot som ansvarar för yttre förbindelser eller av en fullständig samordning med alla andra aktörer för att skapa en tydlig orderkedja mellan den nivå där politiska initiativ tas och den nivå där dessa verkställs på fältet,

48. upprepar följaktligen den begäran som framfördes i parlamentets resolution av den 13 april 2000 innehållande förslagen till regeringskonferensen⁽¹⁾, nämligen att befattningen som hög representant för GUSP och kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser skall slås samman och innehåsa av en för detta ändamål särskilt utsedd vice ordförande i kommissionen,

49. hävdar dessutom att det finns ett nära samband mellan den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens effektivitet och en förbättring av hur GUSP fungerar och att det i detta syfte även är nödvändigt att unionen inte bara har kapacitet att insamla information, utan även att analysera denna; konstaterar att satellitstationen i Torrejon och institutet för säkerhetsfrågor som ett led i verkställandet av de beslut som fattats av VEU:s råd den 13 november 2000 skall överföras år 2001 till Europeiska unionen i form av byråer och anser att det i denna situation är nödvändigt att noggrant precisera dessa organs framtida roll för att de framför allt skall verka till stöd för enheten för politisk planering och tidig förvarning; denna enhet bör få ökade personella resurser för att helt och fullt kunna utföra sina planerings- och analyseringsuppgifter,

50. önskar att Europeiska rådet i Nice upprättar definitiva organ för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna (kommittén för politik och säkerhetspolitik, den militära kommittén och den militära staben), tydligt definierar deras respektive ansvarsområden och deras befogenheter att fatta beslut, samt ger nödvändig kraft för att GUSP i allmänhet och den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna i synnerhet skall fungera bättre i fråga om snabbhet och tydlighet i beslutsprocessen,

51. vill att Europeiska rådet i Nice, som komplement till detta inrättande av de definitiva organen för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna och på grundval av WEAG (Västeuropeiska försvarsmaterielgruppen), WEAO (Västeuropeiska krigsmaterielorganisationen) eller OCCAR (gemenskapens organ för samarbete på försvarsmaterielområdet) skall fastställa principen för en europeisk vapenagentur knuten till den militära kommittén, med uppdrag att fastställa och förvalta gemensamma forskningsprogram och planera kostnaderna för gemensamma investeringar och inköp,

⁽¹⁾ "Texter antagna under sammanträdet", punkt 7.

Torsdag 30 november 2000

52. anser att rådet bör ägna sig åt de budgetfrågor som avser den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken, bland annat genom att planera kostnaderna för överföring av de VEU-funktioner som behövs för verkställande av Petersberguppdragen; anser dessutom att de kostnader som hänför sig till Petersberguppdragen bör fördelas mellan medlemsstaterna med beaktande av deras bruttonationalprodukt, och begär att det vid denna fördelning skall tas hänsyn till varje medlemsstats bidrag med civila och militära medel till dessa uppdrag,

53. begär under alla omständigheter att en stat som inte önskar delta i ett uppdrag skall åläggas att, med hänsyn till den ömsesidiga solidaritet som binder medlemsstaterna, erlægga ett finansiellt bidrag som skall fördelas mellan de deltagande staterna,

54. anser slutligen att Petersberguppdragen på sikt skall finansieras genom Europeiska unionens allmänna budget, vilket kommer att innebära en revision av artikel 28 i EU-fördraget och av budgetplanerna,

55. ber rådet och medlemsstaterna att de på grund av de ofrånkomliga kostnaderna för att inrätta den europeiska gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken inte på förhand skall utesluta ökade budgetanslag, med tanke på att en sådan åtgärd behövs för att stärka unionens trovärdighet; utan att den för den skall innebära ett ifrågasättande av unionens och medlemsstaternas sociala och ekonomiska prioriteringar,

56. önskar att dessa strävanden efter samgång mellan medlemsstaterna beträffande militära medel och militär kapacitet inom ramen för den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken skulle ge utslag i form av besparingar i budgetarna,

57. betonar att vidare utveckling av de militära uppgifterna absolut inte får leda till att medlemsstaterna minskar värdefulla gemenskapsutgifter på icke-militära områden, i synnerhet på områden som gäller civil krishantering, mänskliga rättigheter och demokrati, utvecklingsbistånd samt humanitärt bistånd,

58. konstaterar att samarbetet mellan Europeiska unionen och Nato fungerar väl, vilket visades vid det första gemensamma mötet mellan kommittén för politik och säkerhetspolitik och Nordatlantiska rådet som ägde rum den 19 september 2000,

59. stöder huvudprinciperna och villkoren för hur kandidatländerna och de europeiska stater som är Nato-medlemmar men inte EU-medlemmar skall associeras till de krishanteringsuppdrag som Europeiska unionen utför, i enlighet med vad som bestämdes av Europeiska rådet i Feira,

60. påminner i detta sammanhang om att

a) då Europeiska unionens råd beslutar om en insats där Natos medel och resurser behöver tas i anspråk, kommer de europeiska länder som är medlemmar i Nato men inte i EU att kunna delta om de så önskar, och i så fall kommer de att ha samma rättigheter och samma skyldigheter som EU-medlemsstaterna, från planeringsstadiet till det successiva genomförandet av insatsen,

b) då Europeiska unionens råd beslutar om en insats där Natos medel och resurser inte behöver tas i anspråk, kommer de europeiska länder som är medlemmar i Nato men inte i EU att kunna inbjudas att delta i insatsen, med samma rättigheter och samma skyldigheter som EU-medlemsstaterna i enlighet med vad som anges ovan; noterar att samma sak gäller för alla kandidatländer och alla andra länder, såsom Ryssland och Ukraina, som rådet inbjuder att delta,

61. gläds åt de ytterligare åtaganden i fråga om kapacitet som vissa europeiska Nato-stater som inte är medlemmar i Europeiska unionen vid konferensen om kapacitetsinsatser lovat att ställa till unionens förfogande inom ramen för Petersberguppdragen,

62. påminner om att den förklaring som antogs i Washington den 23 april 1999 vid Natos toppmöte fastställde principen att Europeiska unionen skulle ha enkel tillgång till Natos kollektiva medel och resurser för de operationer där Nato som allians inte engagerat sig militärt, och att detta bland annat skulle innebära garanterad tillgång till Natos planeringsresurser och möjlighet att förfoga över Natos medel och resurser som på förhand skulle klassificeras för Europeiska unionens användning,

Torsdag 30 november 2000

63. noterar att varje förklaring som skulle kunna föranleda tvivel vad gäller Europeiska unionens möjligheter att om det är nödvändigt använda sig av Natos medel och resurser, leder endast till ett EU gör kopior av vissa av dem, vilket inte ligger i någon av parternas intresse,
64. konstaterar att VEU:s ministerrådsmöte i Porto, liksom det i Marseille, öppnade vägen för att till Europeiska unionen överföra de av VEU:s befogenheter som är nödvändiga för att genomföra Petersberguppdragen och att detta kommer att få konsekvenser för denna organisations struktur och framtid, samt att denna situation leder till att man måste fråga sig om det fördrag genom vilken organisationen upprättas skall bibehållas; noterar den plan för överföringen som antogs av VEU:s militära kommitté den 17 oktober 2000 och som syftar till att garantera krishanteringskapaciteten under den tid då Europeiska unionens permanenta strukturer byggs upp; noterar att VEU:s militära personal med planeringsenhet och incidentrapporteringscentrum kommer att försvinna när motsvarande definitiva organ upprättas inom ramen för Europeiska unionen,
65. konstaterar att två av VEU:s kvarvarande funktioner, nämligen ömsesidigt bistånd (artikel V) och samarbete i fråga om krigsmateriel via WEAG (Västeuropeiska försvarsmaterielgruppen), kan bli föremål för förstärkt samarbete om detta efter regeringskonferensen även kommer att omfatta säkerhets- och försvarsområdet,
66. påpekar att VEU:s sista kvarvarande funktion, nämligen att vara ett utsträckt forum för säkerhetsfrågor, börjar att utövas av unionen, eftersom denna har beslutat att ha regelbundna kontakter med kandidatländerna och med de europeiska Nato-medlemmar som inte är EU-medlemmar,
67. föreslår följaktligen att Brysselfördraget i dess ändrade lydelse, som skulle gälla i 50 år, skall upphävas på de villkor som föreskrivs i artikel XII, eftersom VEU:s kvarvarande funktioner kommer att utövas av Europeiska unionen, vilket bör leda till att VEU som organisation försvinner 2004,
68. uppmanar EU-institutionerna att införa utvecklingen av den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna i dess civila, politisk-militära och parlamentariska aspekter, och införa minskningen av VEU:s verksamhet rekrytera denna organisations personal – både generalsekretariatets och parlamentets – så att EU-institutionerna kan dra nytta av personalens yrkeskunskap,

IV. Den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens parlamentariska dimension

69. påminner om sin redan nämnda resolution av den 15 juni 2000 om den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens parlamentariska dimension och beklagar starkt att denna dimension inte finns med vid rådets överläggningar,
70. påminner i synnerhet om sitt förslag att inom ramen för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna och på grundval av erfarenheterna från COSAC inrätta ett gemensamt europeiskt parlamentariskt organ för säkerhet och försvar som uppfyller de krav som den europeiska säkerhetspolitikens utvidgade ansvarsområden medför,
71. konstaterar att denna parlamentariska dimension under alla omständigheter måste utvecklas inom ramen för Europeiska unionen och att parlamentet med sina aktuella befogenheter är i stånd att ta på sig den kontrollfunktion som VEU-församlingen har,
72. föreslår att artikel 21 i EU-fördraget, vilken ålägger Europaparlamentet att årligen organisera en debatt om genomförandet av GUSP, ändras för att uttryckligen inbegripa den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna, och att rådet i detta hänseende lägger fram en rapport för parlamentet om de framsteg som har gjorts på detta område, inbegripet medlemsstaternas ansträngningar för att bidra till att de mål som satts upp för 2003 kan uppnås,
73. konstaterar övergripande att det skulle vara lämpligt att regeringskonferensen antog bestämmelser i enlighet med fördraget för att befästa den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens existens vid sidan av GUSP, vilket skulle göra det möjligt att bättre framhäva både unionens och institutionernas ansvarsområden,
74. beklagar rådets ensidiga beslut av den 14 augusti 2000 om att införa regler som begränsar tillgången till handlingar och framhåller att ett avtal på detta område måste ingås av parlamentet och rådet för att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna skall fungera ordentligt, och att Europaparlamentets möjlighet att utöva de rättigheter som fördraget ger samtidigt måste garanteras,
75. välkomnar det samarbete som inlemts med Natos parlamentariska församling vilket ger en såväl europeisk som transatlantisk ram åt debatten i säkerhets- och försvarsfrågor,

Torsdag 30 november 2000

76. bedömer att det i denna fas skulle vara lämpligt att anpassa de egna strukturerna för att på så sätt ta fasta på den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikens existens och få bättre kontroll över dess utveckling,

77. föreslår följaktligen att man inom parlamentet inrättar en specialiserad administrativ enhet som skall bistå utskottet för utrikes frågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik i uppgifter som rör den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik och underlätta arbetet i den delegation som ansvarar för förbindelserna med Natos parlamentariska församling, en delegation som bör få status som ständig delegation,

V. De transatlantiska förbindelserna

78. understryker att Europeiska unionens ansträngningar för att inrätta den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik ingår i utvecklingen av den europeiska säkerhets- och försvarsidentiteten inom Nato och bidrar till att på alla områden – politiskt, ekonomiskt och militärt – bilda ett fungerande partnerskap med Förenta staterna och Kanada,

79. är medvetet om att inrättandet av ett jämlikt partnerskap mellan Europeiska unionen och Förenta staterna på säkerhets- och försvarsområdet (och därmed också på det utrikespolitiska området) förutsätter att båda parter omvärderar sin ställning för att kunna ta sig an nya utmaningar som kommer att ändra de roller som var och en har haft sedan 1945,

80. måste tyvärr konstatera att den utveckling som inleddes i Köln och Helsingfors fortfarande inte fått rättmätigt mottagande i Förenta staterna och att informationsåtgärder behöver vidtas för att undvika missförstånd; föreslår i detta hänseende att kommissionens delegation till Washington – i nära samarbete med unionens ordförandeskap och den höge representanten för GUSP – skall utföra ett arbete med att informera ansvariga amerikanska politiker; uppmanar även sin delegation för förbindelserna med Förenta staterna att regelbundet ta upp detta ämne med de amerikanska kongressledamöterna,

81. anser det vara nödvändigt att Europeiska unionen och Förenta staterna, såsom partner med gemensamma värderingar och intressen, för en fortlöpande dialog om de stora strategiska frågorna, t.ex. balansen efter nedrustningsfördragen, liksom om de övergripande ämnena för den internationella politiken och säkerhetspolitiken,

*

* *

82. önskar att de specialiserade EU-instituten skall användas för att erbjuda de ledamöter och EU-tjänstemän som arbetar med den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik den utbildning som behövs för deras arbete,

83. uppmanar sedan kommissionen och rådet att undersöka möjligheten att inom unionen inrätta ett europeiskt säkerhetskollegium i syfte att sprida enhetlig europeisk information till de civilt och militärt ansvariga vid Europeiska unionens institutioner och i medlemsstaterna, för att det på så sätt skall bli möjligt att skapa en gemensam kultur på området för säkerhet och försvar,

84. anser att det är absolut nödvändigt att Europeiska unionen börjar föra en politik för information till den allmänna opinionen i medlemsstaterna och tredje länder i deras periferi, syftande till att klargöra målet med den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik som unionen vinnlägger sig om att införa; anser att detta bör vara en gemensam uppgift för såväl Europaparlamentet, rådets ordförandeskap, den höge representanten för GUSP som kommissionen,

85. önskar att en stor demokratisk debatt kunde organiseras om säkerhets- och försvarsfrågorna, med deltagande av Europaparlamentet och de nationella parlamenten; uppmanar rådet och kommissionen att inom deras respektive befogenhetsområde utarbeta en vitbok om den europeiska säkerheten för att få en uppfattning om vilka faror som på kort och medellång sikt hotar vår kontinent och lägga fast politiska riktlinjer som gör det möjligt att styra Europeiska unionens civila och militära ingripanden,

86. uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, medlemsstaternas regeringar och parlament, regeringarna och parlamenten i kandidatländerna och i de europeiska Nato-länder som inte är EU-medlemmar, Förenta staternas och Kanadas regeringar och parlament, VEU:s råd, parlamentariska församling och generalsekreterare, Natos generalsekreterare och parlamentariska församling och till det euro-atlantiska partnerskapsrådet.